

КОМАНДАНТ ТРИВО

Командант 327. да мтбр, **Тривун Вуј** дочекао остварен велике животне жи ослобођење Дервенте. У рафал зауставио је компет дана прије него јединице српске војске, ма и његова ратна једини јумфално ући у ослобођен Дервенту. Командант Вуји огроман лични допринос јењу града, плативши најскупљом цијеном - свој том.

ОДМЈЕРЕНЕ И ПРЕИ НАРЕДБЕ

Популарни командант провео је у нашој ратној врло кратко вријеме. Бс пришао с повјећењем ка старим познаницима. Ко вао је редове у команди цама, а личним примјером морала улио је самоп борцима да могу изврш ло женије и најтеже задатке. Командант је с али тачно и веома преци вао и указивао на сопст бости водећи рачуна да отклоне. Имао је посеба прочита шта се дешава људи, те да им на једн сликовит начин објасни охрабри и придобије за вање главног циља. С командант је међу најсветија и најдубља п осјећања, љубав према српском народу и узвишеним идеалима чов хуманости. У сваком свс командант је истовремен мрачне циљеве агресора га што је кренуо на у свега што је српске уз мржњу и непријатељств

У историји овог три бригаде остаће трајно за је под командом ње је учествовао као једног ослобођен Раб и камиш.

непријатељска комуникација Добој - Которско - Дервента и то је кључни моменат за слом агресора у Дервенти. Тиме су, разумије се, створени услови за даљња офанзивна дејства и напредовање српских јединица према Босанском Броду, ријеци Сави и коначном ослобођењу српских земаља на подручју Посавине. Командант Триво као да је послушао поруку из стихова народног пјевача:

„Добар пастир што говори ином
и сам својим потврђује чином.“

На непријатеља је јуришао као епски јунак, идући испред своје војске и тенкова. Све је сам вукао напријед, командовао и смјешкао се као да му отворена мржња непријатеља не може ништа, ни његова паклена ватра из свих врста наоружања.

ИДЕМ ИСПРЕД ВАС

Као да је јуче било, борци се сјећају тог 30. јуна 1992. године када их је пуковник Вујић сачекао у рејону села Брестовци гдје су се обављале завршне припреме за акцију. Било је јутро око девет часова. Ту су тенкови Т-55 и М-84, један БВП М-80 и друго наоружање.

Командант је био блијед лица и замишљен. Детаљно је упознао командира водова и чета, прецизно, школским примјером јасно. Упозорио је на објекте на терену који су од значаја за вођење борбе. Кључни задатак био је уништити ватрене тачке у селима Шкорићи, тригонометар 227 и складиште Рабић, све до избијања на комуникацију Дервента - Добој.

Међу борцима спонтано се створила атмосфера да то неће бити тешко, јер природно људи желе да умање тежину задатка и опасност које он у себи крије. У једном моменту војних запита команданта: „Кад је тако лако зашто ви не бисте кренули с нама“? Командант, који у ствари није давао никакве оцјене о тежини задатка окрену се и смиреним тоном, али одлучним тоном одврати: „Не брине ти ја ћу ићи стално испред вас. Припремите се за пет минута крећемо.“ Он се затим одвојио и осматрао терен на артиљеријски дурбин. Напад је започео око 11,00 часова. Командант је ишао на челу извиђачке групе. Био је неустрашив као да му непријатељски метак не може ништа. Одлучно је руководио нападом

руководећи и командујући акцијом до детаља, пратећи развој ситуације на терену и правилно распоређујући снаге.

Нешто иза 14,00 часова акција је заустављена на око 400 метара испред куће гдје ће недуго затим командант погинути. Чекало се десно крило које је савладало жесток отпор непријатеља у правцу магацина Рабић.

Око 15,15 часова акција је настављена. У току одмора сјећа се Душан Личина како је командант дошао код њега и попио воде из чутурице. Личина му је казао: „Послије ове акције ја водим на пиће“. Командант је узвратио: „Неће бити изгледа времена за то.“ Пошто је командант ишао с извиђачком групом директно путем упозорили смо га да је сувише опасно. Он се смјешкао, ишао је директно према кући, обична бијела кућа приземница са зеленом линијом по средини. Имала је број 28. На удаљености око 200 метара усташе су отвориле јаку стрељачку ватру. Сви су залегли. Командант је сишао с пута и полако се пробио до куће. Пошто је била јака ватра, а тенк откривен, касније и погођен командант Вујић показао је руком да се тенк повуче назад. Меци усташки одбијају се од асфалтне пут и фијучу околу. Приметио сам да је преко тог асфалтног пута погођен командант, видим како се заноси за пола круга, а онда пада прича **Душан Личина**.

КОМАНДАНТ ЈЕ ПОГОЂЕН

Било је јасно да ће бити веома тешко извући команданта рањеног испод јаке непријатељске ватре. За извлачење команданта посебну заслугу има **Милорад Будак** заједно с још једним борцем. Они су команданта извукли каналом уз покриће нашом ватром тако што су пуних 15-ак минута пузили двадесетак метара. Онда су борци положили команданта у ћебе и одијели га до возила. Било је то све веома драматично и опасно и мало је требало па да командант падне у руке усташама. Командант је тада давао знакове живота. Иако се војсци није саопштавао догађај ипак брзо се прочуло да је дошло до тешког рањавања. Акција је настављена и завршена побједоносно. Пао је злогласни Рабић, наши борци избили су на комуникацију Дервента - Добој.

Срећа поводом овог успјеха била је далеко већа да није дошло до трагичне погибије команданта.

Командант Триво пао је у жестоком ватреном окршају када је својим саборцима, својој породици и српком народу био најпотребнији и највећем успону своје војничке и људске величине.

Свако вријеме има јунака свога доба, такав је у најтежим тренуцима по наш народ био командант Триво. Тих, миран достојанствен, али човјек који је војним знањем и познавањем људи уживао велики ауторитет.

Људи се сјећају команданта по неким детаљима. Запамћено је како је казао ако буде јуначке среће позват ће све на Рабић на вечеру. Његови саборци могли су заиста имати вечеру на Рабићу, али командант Триво није више био с њима. Као да је предосјећао своју судбину говорио је колеги: „Ти ћеш се вратити на бијелом коњу, а ја не знам...“

Командант Триво више није с нама он је у нашим срцима, отворен, приступачан, ауторитативан и насмијан. Запамћен је као велики човјек изузетан старјешина и интелектуалац. За своју родну Крајину, за српски народ дао је највише што је могао дати и зато нам је дужност да с поносом његово име златним словима упишемо у историју Крајине. О херојима се пишу пјесме. Једна од њих настала је спонтано одмах након његове погибије.

(Пренесено из Билтена 27. Бригаде)